

Maurizio Murelli „dnes“...

Spisovatel a nakladatel Maurizio Murelli, tahoun edice Aga, je známou tvář milánské i národní „radikální pravice“. Před dvěma roky vyzval své kontakty na Facebooku k formulaci otázek pro hypotetický rozhovor s neofašistou. Následně byl osloven novinářem, hodlajícím na stejné téma udělat rozhovor, který sice uskutečnil, ale pak nikdy nezveřejnil. Ze dvou podnětů tak vznikl dlouhý text do budoucna snad určený k tomu, aby se stal knížkou, v níž Murelli čelí řadě otázek spjatých s fašismem a antifašismem a pokouší se k tématu sestylizovat jakési ABC odpovědí. Vybíráme tři (prozatím) nejzákladnější:

Vy se označujete za fašistu?

Ano. Když nic jiného - a samozřejmě, že tu něco jiného je - tak proto, abych se odlišil od těch, co jimi nejsou. Zkuste si udělat seznam dnešních veřejných osobností, co nejsou fašisty nebo, což je ještě horší, jsou antifašisty, kteří si svou představu o fašismu vykonstruovali ze směsice nevědomosti, nekulturnosti a historické falsifikace. Jasně se ukáže, že když se na něm objevují jména jako Saviano, Bonino, Boldrini (intelektuálové a politici hojně mediálně

podporující masovou alogenní imigraci, genderové teorie apod., pozn. DP) atd. pokud jde o Itálii, Soros a jemu podobní pokud jde o celý svět, volba označovat se za fašistu je, chcete-li se odlišit, dokonce povinná, zvláště když se komunisticko-marxistická alternativa odhalila jako bluf. Jsou to tihle lidé, kteří si fašismus volí za protiklad svých pseudohodnot a pseudoprincipů a označují ho za „absolutní zlo“. Postavíme-li to do manichejské roviny a na jedné straně jsou tyhle „milé“ osobnosti, tak ten, kdo není jako ony a soustřeďuje se na principy a hodnoty, se může definovat jen jako fašista, hlavně kvůli otázce hygieny.

Není to ale anachronismus, označovat se v roce 2018 za fašistu? Fašismus byl historicky poražen.

Tahle porážka a neodvolatelně negativní soud dějin je švindl. Funguje takhle. Fašismus z let 1919–1945 znetvořil tím, že ho pokřiveně vymezuje z historického hlediska a každopádně ho bere jako historické vybočení. Naproti tomu fašismus je především nauka [*dottrina*], nauka dynamická jako žádná jiná. Napsat text tedy není historický fakt v jeho prostorových a časových nahodilostech. Pro pochopení si stačí přečíst první řádky hesla „fašismus“ sepsaného Gentilem a Mussolinim pro slovník Treccani. Stojí tam:

„Jako každé zdravé politické pojetí, fašismus je praxe a je idea, činnost, jíž je imanentní doktrína, a to doktrína, která, prýštic z dané soustavy dějinných sil, zůstává v ní vložena a pracuje tam zevnitř. Má tedy podobu souvztažnou okolnostem místa a času, ale má též ideový obsah, který ji vyzdvihuje k formuli pravdy ve vyšších dějinách myšlenky. Ve světě jakožto lidské vůle, paní vůle, není duchové činnosti bez pojetí pomíjející a zvláštní skutečnosti, na niž je třeba působit, a skutečnosti stálé a univerzální, v níž první nachází své bytí a svůj život. Abychom znali lidi, musíme poznat člověka; a abychom poznali člověka, musíme poznat skutečnost a její zákony. Není pojetí státu, jež by nebylo v základě pojetím života: filosofie nebo intuice, soustava myšlenek, které se vyvíjejí v logickou konstrukci, anebo se spojí ve vidinu nebo ve víru, ale je vždycky, třebas jen pomyslně, organickým pojetím světa.“

... a „včera“

Jaká nauka obnáší silnější dynamičnost? „Okolnostem místa a času“ říká všechno. A především nám říká, že zůstává neměnnost *principů*, kdežto dějinnému času, v němž se žije, se uzpůsobují *hodnoty*. Tudíž, jako každá nauka, která je základem světonázoru a pojetím života, není historicky překonaná. Ostatně i tak je fašistická nauka mladší jak oproti té liberalistické – která je, mimo jiné, mnohoznačná a odlišně kodifikovaná, čímž svým čtenářům dovoluje hrát **betla**, když se kvůli momentální výhodě na tohle odchylování odvolává – tak i té marxistické, která odpadla vysílením, když ne kvůli své nedostatečnosti ohledně prvořadých potřeb lidské bytosti

jakékoli zeměpisné šířky. Fašistická nauka poukázala na vnitřní slabinu obou, co se týče lidských potřeb, které nemohou být jen výlučně ekonomické, a postavila člověka v jeho hmotné a duchovní celistvosti znovu do středu.

Závěr?

Závěr je, že a) fašismus jako nauka je věčný; b) být dnes fašistou je postoj revolučnější než se dá připustit; c) být dnes fašistou neznámá být klonem fašistů, kteří zakládali Fašistickou národní stranu (Partito nazionale fascista, PNF); být dnes fašistou není protiústavní. Protiústavní je, když už, být antifašistou v dnešním smyslu, poněvadž antifašismus je v rozporu s ústavními články ustanovujícími svobodu myšlení a politické činnosti.

Zdroj: *Intervista sul fascismo allo scrittore ed editore Maurizio Murelli, Il Primato Nazionale* 23. března 2019. Překlad slovníkového hesla Milan Bartošek z knihy Benito Mussolini, *Řeči o Itálii a fašismu*, Praha: Plamja 1935, s. 205, 190n.

Dodatek DP:

Co je tedy fašismus metahistoricky?

Odpovíme opět se slovníkem Treccani: „Fašismus ještě a stále věří na svatost a hrdinnost, to jest jednání, v nichž nepůsobí – ani zdaleka, ani zblízka – motiv hospodářský. (...) popírá totiž rovnici blahobyť = štěstí, která by přeměnila lidi na zvířata, myslící na jedinou věc: jak se totiž dobře napást a ztloustnout, byli by tedy přivedeni na ryzí a prostý život vegetativní.“ „Svět pro fašismus není tímto hmotným světem, který se zjevuje na povrchu, v němž člověk je jednotlivcem odděleným ode všech ostatních a o sobě stojícím, a je ovládán přírodním zákonem, který ho pudově vleče k životu sobecké a chvilkové rozkoše. Fašistický člověk je jednatel, jenž je národem a vlastí, mravním zákonem, který semkne jednotlivce a pokolení do jedné tradice a jednoho poslání, který potlačí pud uzavřeného života v úzkém okruhu rozkoše, aby přivedl v povinnost vyšší život, osvobozený od času a prostoru: život v němž jednatel, odříkáním sama sebe, obětováním svých zvláštních zájmů i samou smrtí uskutečňuje onu duchovnou existenci, v níž tkví jeho lidská hodnota.“

A historicky?

Řád, po němž – jen zdánlivě paradoxně – zůstala moderní Itálie: industrializovaná, mechanizovaná a elektrifikovaná země nových vodovodů, sídlišť, škol, nemocnic a silnic; bonifikace půdy (vysoušení močálů), intenzifikace zemědělství (umělá hnojiva), sociální (penzijní a pracovní pojištění) a zdravotní péče (boj proti tuberkulóze, demografická politika), to vše, podobně jako i kino (filmové ateliery *Cinecittà*, festival v Benátkách), loděnice, hydroplány (SIAI-Marchetti), hydroelektrárny a jiné „pýchy režimu“ jakožto pouhá civilizační stránka kultury v onom užším a vyšším smyslu.

Kdo je Maurizio Murelli?

DĚLSKÝ POTÁPĚČ

Jeden z těch, jejichž život se opírá o metafyzické principy. Ročník 1954, od devětašedesátého „ve službě“; neofašista z milánského San Babila („černé bóje v rudém moři pro ty, kteří se nechtěli utopit“); při jedné z divokých srážek s policií vrhá extra silný dělobuch tak nešťastně, že na místě usmrtil dvacetiletého „těžkooděnce“ Antonia Marina (12. dubna 1973, tzv. milánský „černý čtvrtek“); odsouzen k osmnácti letům odnětí svobody – věznice se stává „univerzitou“ politického vojáka: vyučí se tam tiskařem, bere „lekce“ u Giorgia Fredy, hodně čte, se spoluvězni zakládá ilegální časopis *Quex* pro „ozbrojenou spontánnost“ v boji s plutokracií. Maurizio Murelli po propuštění pokračuje v redakční činnosti v časopisu *Orion*, pracuje jako tiskař, zapojuje se do různých iniciativ (např. *Europa / Synergon*), pěstí alpinismus a dodnes řídí nakladatelství *Società Editrice Barbarossa*: Amazon mu nedávno stáhnul titul *Putin contro Putin* od Alexandra Dugina pro „politickou nekorektnost“ z nabídky...